

dansa | «turn me on»

Qui és la mort?

► **Obra:** *Turn me on*, de David Campos, interpretada pel Ballet David Campos de Santa Coloma de Gramenet. Música de Llorenç Peris, interpretada pel Virus String Quartet.
Lloc i dia: Teatre Romea, 8 de juny del 2006.

VALÈRIA GAILLARD
Cossos que tremolen com si estiguessin a punt de trencar-se. Moviments de robot i cors vermells que bateguen en la foscor. *Turn me on* llança l'espectador a un món trepidant dominat per la tecnologia: un univers d'energia descontrolada. Però això no és tot. L'espectacle ideat per David Campos es desplega en un mosaic de conceptes (pau, guerra, sexe...) que el coreògraf examina des de la multiplicitat del gest.

Cada fragment s'introdueix amb una projecció multimèdia en sis pantalles de televisió alineades a un costat de l'escenari. Aquí es poden contemplar —com una premonició— les imatges dels ballarins que instants després trepitgen l'escena.

La coreografia és eclèctica i incorpora paraules del llenguatge neoclàssic, però també del jazz i del hip-hop en balls de grup, duos i solos, com ara el de

Un moment de la coreografia. / ANDREU PUIG

l'Aleix Martínez, que apareix —com aquell qui no vol la cosa— amb un patinet per desplegar energia a tort i a dret en un coreografia farcida de contraccions i grans salts. Està exultant.

Un dels fragments més colpidors és el que reflexiona sobre la mort. A *Turn me off*, una ballarina vestida amb una bateta verda d'aquelles d'hospital intenta fugir dels braços de la mort —encarnada pel tòpic i típic home enca-

putxat de negre—. Moribunda, desenvolupa tot una sèrie de moviments de l'angoixa i la desesperació de qui veu que la vida se li acaba. Optimista, Campos fa renéixer (*Rebird*) la seva intèrpret (és la màgia de l'art).

També és hipnòtic el duo entre dos ballarins que «fan l'amor». Contorsions, equilibris fràgils, contrapesos i giragonses serveixen per encarnar la lluita del sexe. Molt eficaç.

Excel·lent va ser l'actuació de Virus String Quartet que, des d'una de les llotges laterals, va posar música en directe —signada per Llorenç Peris— a un espectacle fresc i sense complexos, en què va brillar la figura de Yester Mullens. El jove ballarí negre va impressionar el públic amb la fluïdesa dels seus moviments que, malgrat l'evident dificultat tècnica, executava amb una gràcia natural sorprenent. Cal agrair els espectacles de dansa que incorporen la música en directe, ja que és poc freqüent i la representació guanya molt. Un pensament també per al Romea, que fa molts anys que no programava dansa. Justament, entre els espectadors de dijous es trobava el coreògraf saragossà Víctor Ullate, que aquests dies presenta *El sur* al Teatre Victòria amb el Ballet de la Comunitat de Madrid.

Turn me on s'enllesteix com un espectacle de final de curs, dolç i sense gaires complicacions. Els intèrprets van desfilar caracteritzats dels diferents personatges que integren la coreografia mentre a les pantalles surt el seu nom a mode de presentació. La darrera qüestió que hi apareix, com una darrera provocació, demana: «Qui és la mort?»